

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobkyně: T. T. L. N. (X), nar. X, státní příslušnost X
bytem X
zastoupená zmocněncem X,
sídlem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2025, č. j. OAM-107/ZA-ZA11-HA15-2025

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. O náhradě nákladů tlumočníka **bude rozhodnuto** samostatným usnesením.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Příběh žalobkyně dle žalovaného nesvědčí o tom, že by existovaly důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu.

II. Vyjádření účastníků

2. V podané žalobě brojila žalobkyně především proti tomu, že z rozhodnutí neplyne, proč byla její žádost zamítnuta, neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zmatečné a žalovaný v něm směšuje skutečnosti, které žalobkyně uvedla. Dále namítla, že nedošlo k dostatečnému zjištění skutkového stavu a žalovaný si neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Skutkové závěry nejsou proto správné. K tomu odkázala na podmínky stanovené § 68 zákona 500/2004 Sb., správního řádu, a § 2 odst. 4 téhož zákona a judikaturu Nejvyššího správního soudu k zákazu libovůle a doporučení Výboru ministrů Rady Evropy.
3. Dále namítla, že se žalovaný měl zabývat možností udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu, neboť dostatečně popsala, že její osobní situace v zemi původu je důvodem pro jeho udělení.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nezjistil žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a či § 14b citovaného zákona o azylu, proto nebyla mezinárodní ochrana udělena v žádné z jejich forem.

III. Posouzení věci

5. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná. Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
6. Žaloba není důvodná.
7. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně uvedla, že je státní příslušník Vietnamské socialistické republiky, národnost X, ateistka, svobodná, bezdětná, bez politického přesvědčení, nikdy nebyla politicky aktivní ani nebyla členem politické strany nebo skupiny. Ve vlasti naposledy bydlela v X, z Vietnamu vycestovala v roce 2008 do ČR za účelem podnikání, vrátila se pouze jednou na dovolenou. Má platný cestovní doklad, podnikatelské vízum měla do roku 2019, od té doby pobývá v ČR nelegálně. Je zdravá, nebyla trestně stíhaná ani odsouzená. Důvodem žádosti je vůle řádně žít a pracovat v ČR.
8. Žalovaný provedl se žalobkyní pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o pohovoru vyplývá, že žalobkyně ve Vietnamu nikdy nepracovala, odcestovala proto, že chtěla řádně žít a pracovat; myslela si, že v Evropě se dá sehnat práce lépe než ve Vietnamu, kde si žádnou práci nenašla, i když to zkoušela. Vyřídít si pracovní vízum do ČR jí pomáhali přátelé, neměla vůbec tušení, proč si vybírá ČR. Podnikatelské vízum si neprodloužila kvůli nedostatku financí, pracovala v továrně, od roku 2019 jako pomocnice, neměla pravidelnou práci. ČR neopustila ani po vydání výjezdních příkazů v roce 2024 a 2025, neboť zde chce žít a pracovat a je tu od roku 2008. V pohovoru výslovně

avedla, že neměla ve Vietnamu nikdy žádné problémy, nic by jí v případě návratu nehrozilo, souhlasila s tím, že vycestovala pouze z ekonomických důvodů. Dále výslovně negovala problémy s vietnamskou policií nebo vietnamskými státními orgány. Uvedla, že na území ČR nemá rodinné příslušníky, ve Vietnamu má rodiče. Na podporu svých tvrzení nechtěla doložit žádné doklady, dokumenty ani jiné materiály.

9. Podáním ze dne 5. 2. 2025, které bylo žalobkyni doručeno dne 18. 2. 2025, byla vyzvána k seznámení s podklady pro rozhodnutí, ke kterému se ale žalobkyně nedostavila.
10. Krajský soud předeseílá, že žadatele o mezinárodní ochranu stíhá břemeno tvrzení. Je především na něm, aby v rámci pohovoru věrohodně tvrdil a v rámci svých možností prokázal skutečnosti, které mohou mít relevanci z hlediska některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný mu k tomu zejména musí vytvořit prostor vhodně kladenými otázkami během pohovoru. Pokud žadatel o mezinárodní ochranu uvádí relevantní skutečnosti, je pak na žalovaném, aby si shromáždil dostatečné množství aktuálních a přesných informací o zemi původu žadatele a jeho tvrzení s těmito informacemi konfrontoval při posuzování, zda dotyčnému v zemi původu hrozí pronásledování nebo vážná újma.
11. Úkolem žalovaného bylo především opatřit takové informace o zemi původu, z nichž bude možné posoudit, zda by žalobci v případě návratu do země původu hrozilo pronásledování nebo vážná újma. Této povinnosti žalovaný dle krajského soudu dostál.
12. Žalovaný krom azylového příběhu žalobkyně vycházel z listiny Vietnam – Informace OAMP ze dne 4. 6. 2024 – Bezpečností a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav červen 2024.
13. S ohledem na uvedené posoudil soud žalobkyní uplatněné žalobní námitky.
14. Ve vztahu k neudělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu je podstatné posouzení toho, zda byla žalobkyně ve vlasti pronásledována za uplatňování politických práv a svobod. Na případ žalobkyně toto ustanovení nedopadá, neboť samotná žalobkyně žádné své politické aktivity ani pronásledování pro uplatňování politických práv ve svém vyjádření neuvedla, a to ani ve správním ani v soudním řízení. Naopak výslovně ve správním řízení uvedla, že nebyla nijak politicky aktivní. Důvody podle § 12 písm. a) zákona o azylu žalobkyně ani netvrdil ani neprokazovala (natož prokázala) a ani soud jejich naplnění s ohledem na její azylový příběh neshledal.
15. Žalobkyně nesplňuje ani podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, dle kterého se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
16. V kontextu tohoto ustanovení je rozhodující, zda jednání státní správy vůči žalobkyni naplňovalo podmínky citovaného ustanovení a zda žalobkyni může s přiměřenou pravděpodobností v budoucnosti hrozit pronásledování z téhož důvodu. Individuální příběh žalobkyně v kontextu jejích vlastních vyjádření nezakládá soudu žádné důvody domnívat se, že by k tomu mělo dojít.
17. Z vlastních vyjádření žalobkyně vyplývá, že vycestovala pouze z ekonomických důvodů, ve Vietnamu neměla problémy s policií nebo státními orgány. Vietnam žalobkyně podle svých

slov opustila pouze proto, že nesehnala práci. Žalobkyně neuvedla žádné indicie, které by mohly vést k závěru, že by byla ve Vietnamu pronásledována z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů.

18. Soud tedy neshledal, že by byly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu.
19. Ve vztahu k humanitárnímu azylu nebo doplňkové ochraně, resp. hrozící vážné újmě ve smyslu § 14a odst. 2 žalobkyně ve správním řízení ani v žalobě žádné relevantní tvrzení nevznesla, tj. neuváděla nic, z čeho by bylo možné dovodit, že by jí hrozil trest smrti nebo poprava, mučení či nelidské nebo ponižující zacházení nebo trestání a stejně tak netvrdila, že by jí hrozilo vážné ohrožení života nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
20. V podané žalobě tvrdila žalobkyně, že se žalovaný měl zabývat v napadeném rozhodnutí možností udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, dle kterého *[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen "humanitární azyl") z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.*
21. Toto tvrzení se nezakládá na pravdě. Možností udělení humanitárního azylu se žalovaný zabýval na str. 4 napadeného rozhodnutí. Soud se s vypořádáním žalovaného ztotožňuje. Žalobkyně tvrdila, že její „osobní situace v zemi jeho původu tak, jak ji popsal během řízení o udělení azylu je důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů“. Žalobkyně ale žádné důvody, které by odůvodňovaly udělení humanitárního azylu, neuvedla. Výslovně totiž uvedla, že by ji v případě návratu do by neměla problémy a nic by jí nehrozilo. Na území ČR nemá žádné rodinné příslušníky, zatímco na území Vietnamu má rodiče.
22. Tato námitka proto není důvodná.
23. Zcela nedůvodné jsou námitky, které směřují proti nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, resp. proti tomu, že by žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav. Napadené rozhodnutí se zcela dostatečně vypořádává s azylovým příběhem žalobkyně. Žalobkyně výslovně negovala, že by jí hrozilo jakékoliv pronásledování, tím méně azylově relevantní. Jediný důvod, proč chce zůstat v ČR (a proč nerespektovala již dva výjezdní příkazy) je, že chce v ČR žít a pracovat. Jakkoliv soud žalobkyni rozumí, její touha nepředstavuje azylově relevantní důvod. Žalovaný se s její žádostí vyrovnal zcela dostatečně, jasně uvedl, proč žalobkyni nesvědčí azylově relevantní důvody, a jeho rozhodnutí v žádném případě nepředstavuje projev libovůle. S ohledem na azylový příběh žalobkyně si obstaral žalovaný dostatek relevantních podkladů a napadené rozhodnutí adekvátně v souladu se zákonem odůvodnil.

IV. Závěr a náklady řízení

24. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

25. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 15. září 2025

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce